

Fyra aldeles nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

En wisa will jag sjunga, 2c.

Den Andra:

Den första blick Sophie mig 2c.

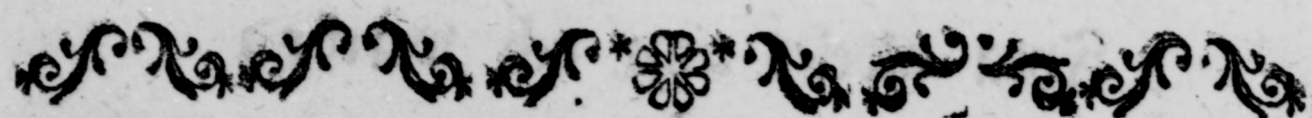
Den Tredje:

Jag wid min harpa sjunga will, 2c.

Den Fjerde:

Sälla ofskuld i ditt skygd, 2c.

Den Första:

En wisa will jag sjunga, Förhända hon blir lång, När hjertat är betungadt blir det en swanesång, Mitt mål will bli förtagit, när som jag sjunga will, Ack låge jag i gräsven, Och wore ej mera till.

2. Ty jag som alla andra, En maka tänkte så, Som uti sorg och wända, mitt hjerta wara må, Men jag ej lärt att känna, Att kvinnors list är stor, Som jag har se'n fått spörja, långt mer än någon tror.

3. En flicka som war sköner, Båd' deselig och glad, Hon bar och wackra kläder, Och stod sig ganska bra, Hon föll uti mitt sinne, Jag önska henne så, Det war mitt största nöje, hwar gång jag henne såg.

4. Jag gick och spekulera och tänkte deruppå, Om jag dock skulle töra, En gång till henne gå, Mitt hjerta war intagit af hjertlig så, Jag wille waga lifwet, Om jag kund' henne så.

5. Allt om en afstund, Sen' hon har gått till ro, Jag högelig åstunda, Och fatta i min tro, Jag må ej bli förgåten, Om jag till henne går, Jag war då ganska trågen, Och dörren knacka på.

6. Jag sade: Kära syster, war god och släpp

mig in, Jag fann hon sådan lyster, Och behagade hennes sinn', Ty dörren hon snart öppna, Straxt fråga hwad jag will, Hwad gör du så sent ute, hwad faller dig i sinn'.

7. Jag sade yttermera, Får jag nu stiga in, Så will jag låta weta, Hwad faller i mitt sinn', Mer will jag ej begära, Om jag dig kunde få, Men jag blir nog beswårad, Om du mig will försmå.

8. Du lär ej hafwa allsware, Det håller jag mig wid, Ehwart min lycka hwålswer, Kan jag ej säga dig, Du kan gå hit nån afstund, Så skall du weta så, Hwad swar jag dig will gifwa, Se'n jag fått tänkt derpå.

9. Hon kyssde mig och flappa, Och tryckte till sin barm, Hon mig då ej förakta, Jag sof på hennes arm, Sin trohet hon mig loswa, Att säkert lita på, Hwad som jag dig nu loswar, Jag aldrig rygga må.

10. Jag yrkade på gästbud, Hon swarade mig så: För dig är intet bråttom, du wet wäl påsa på, Det är ingen tid förliden, Ty är wäl tid nog än, du får wäl förbida tiden, Om du skall bli min wän.

11. Ett år eller två derester, Som kom en annan man, ett hundra daler bättre, Hon hos honom skatta kan, Då blef jag straxt förgåten, Hon wille mig ej se, Hwärt will jag taga wägen, det gjorde mig stort we.

12. Det war i dagar många, Förr än hon skicka bud, Hon bad mig till sig komma, Men ack den store Gud, Mitt hjerta satt i flåmma, En liten tröst mänd' så, Jag mänd' till henne gå.

13. Det torde wäl nån' god tanka, Hos dig än finnas qvar, Efter du mig bud skicka, Allt

med min egen Far, Du har mot mig gjort illa,
Om du beswiker mig, Hwad skull bli för en
willa, Om sådant hände sig.

14. Hwar icke så bedröfwad, Det intet
gallt är, Jag wille dig dock pröfwa, Om du mig
trogen är, Hwad skall jag med en sådan, Som
har ett krotot ben, Jag will ej honom åga, Han
war mig för gemen.

15. Åter en tid derefter, En friare då kom,
Hon war honom tillgifwen, Och gjorde mig stor
harm, Fast hon wäl hundra gånger, Båd' kyst
och klappat mig och hafwit uppå armen, Men
nu will swika mig.

16. Se'n will hon sig ursäktä, Jag dig ej
swika må, Fast än han mände jåktä, Att han
kunde mig så, Det wore för mig söga, Om han
än will ha mig, Han har ej mer än ett öga,
långt håldre tar jag dig.

17. Men sist till slut ty wårre, Så kom
en annan Karl, Han skulle heta Herre, Ja åfwen
fåra far, Hon blef och stor till sinnes, Swer en
sådan man, Hennes trohet snart försvinner, Hon
wille heta Madam.

18. Mitt hjerta hårdt mänd' flappa, Uti
min matta kropp, Och lifwet will försmågtä, Och
aldeles höra opp, Min tårar rinna strida, Jag
mer ej nöje sann, Du låg bredwid min sida,
Men hastelig förswann.

19. Om dock ditt falska hjerta, En gång
skulle dricka opp, De många heta tårar, Du
prägat ur min kropp, Då lär du wist besinna,
Att du så listelig mot mig hafwer gjort illa,
Som så har swikit mig.

20. Fem år äro wäl fulla, Som jag till
dig har gått, Och sorgemåtten fulla, Som jag
af dig har fått, Men lofwad ware Herran, som

mig bewarat wäl, Att jag mig ej fördärwat,
både till kropp och själ

21. Eder goda flickor alle, Som än ogifta
gå, eder mände jag tilltala, Om ni will det för-
stå, Att Gud som all ting skapat, Både qvinna
och man, Han hafwer dem och parat, Med sin
allwisa hand.

22. Eder gode unge swänner, Som följer
flickor i sång, som sött och ljustigen tala, Och
wisar sig wara wän, Så kan deras Smet och
kyskar bedraga så många män, De äro ej alle
så kyska, Tu Delias systrar lefwer än.

Den Andra:

Den första blick Sophi mig sänder, en ljungs-
eld för mitt öga war, Den andra eld i hjertat
tänder, och denna brinner ewigt klar. ::

2. Mit fordna lugn jag mer ej finner,
en oro herskar i mitt blod, jag börjar le men ö-
gat rinner, och löjet drunknar wid des flod. ::

3. Jag ser den ljuswa sommardagen, ser
jorden blomsterprydd och grön, och ropar tusand'
af behagen, min Gud hwad min Sophi är
skön. ::

4. Än straxt sitt ljus i höga linden, med
wåldrets ilar blanda will, Jag hörde en röst i
westanwinden, jag hörde en sång i fogla-drill. ::

5. Det är ej morgonrädans lågor, ej foge-
la-drill som tjuvar mig, ej västan-flågt är fäl-
lans mågor, nej det är minnet utaf dig. ::

6. Vid källan der hvar bölja tuktar, en
ljuslig dald af blommor tåcft, min Sophi på dem
jag luktar, och njuter här din andedragt. ::

7. Hur nådig wore Gud mot trälen, om
han än sade det är godt, af girigheten uti själen,
njut ewigt salighetens lott. ::

Den Tredje:

Jag wid min harpa sjunga will, en melankol-
list sång, ty sömnen från mitt öga flytt, och nat-
ten är så lång.

2. Och lifwet tungt och ledsamt är, min
vandring är så swår, ty jag har varit blind och
lam, i många Herrans år.

3. Och den som war mitt enda stöd, som
war mitt ålders hopp, som delade med mig sitt
bröd, tog Herran till sig opp.

4. Det war en dotter huld och skön, som
wid min sida gick, mig ledde med sin trogna
hand och wårmede med sin blick.

5. Och när jag ledsen war och gråt, så
tröstade hon mig, och när jag bad, så bad hon
med, och bad för mig och sig.

6. När natten kom jag slumrade, på hen-
nes mjuka arm, mitt trötta hufvud hvilade, på
hennes hulda barm.

7. Och när en christlig wandringsman, på

wägen war, så gaf han mer för Emmas
skull, åt hennes gamla far.

8. En dag med harpan i min hand, jag
wid en landsväg satt, jag spelte och jag sjöng,
men ack des ton han blef så matt.

9. Hur mår min Emma ropte jag, jag
känner ej din röst, ditt hjerta slår så tungt och
hårdt, emot din faders bröst.

10. Och dina tårar falla ned, så heta på
min barm, om du är trött så hvil dig, en stund
uppå min arm.

11. Så sade jag och gråt så ömt, och
väntade på swår, men då hen teg, så trodde
jag, att ren' hon somnad war.

12. Jag satt så tyst och tordes ej, det min-
sta röra mig, och hwiskade sof sött mitt barn, jag
skall ej störa dig.

13. Der satt jag tyst den långa dag, och
väntade så ömt, och tänkte då hon wakenade
så höra hwad hon drömt.

14. Det blef så kallt mot aftenen, men Ems-
ma sof ändå, jag rörde sagta hennes arm, kom
Emma låt oss gå.

15. Men ack des arm han war så stel,
och hennes hand så kall, och hennes hjerta stilla
stod, och hennes dag war all.

16. Jag skrek: o we mig arme man! min
dotter är nu död, och jag är blind och kan ej gå,
förutan hennes stöd.

17. O Emma, Emma o mitt barn! hur
nåns du lemna mig, allena i en wida werld, alle-
na utan dig.

18. Och kolden blef så bittert strång, och
stormen öfste sig, och jag — jag hade ingen mer,
som brödde sig om mig.

19. Der stod jag arme blinde man, en

gammal tröstlös far och talade min dotter till;
men fick ej något svar.

20. Der stod jag darrande af föld, med
harpan i min hand, wid sidan af min dotters
lif, uti ett okänt land.

Den Fjerde:

Sälla ofskuld i ditt skygd, skall jag lugnet finna,
och i tålamod och dygd, högsta sällhet vinna. ::

2. När olycklig utan stöd, mina tårar
strömma, skall jag röras af hans nöd, egna plå-
gor glömma. ::

3. Jag skall ömma andras fel, oförrätter
glömma, dygden blef ej menskers del, likar att
fördomma. ::

4. Jag skall i den uslas bröst, glåjens
stråle gjuta, skänka honom glad den tröst, Jag
ej sjelf fått njuta.

5. Då skall jag mot fryctan böjd, tåligt
kunna lida, och wid grafwens lugn förnöjd, lifs-
wets slut afbida. ::

6. Der ej sorgens tårar mer, mina ögon
skymma, nöjd wid lifwets slut jag ser, mina qwal
bortrymma. ::

